

גילית

בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

02 הרב יגאל כהן
השפע
והניסיון

05 הרב יצחק פנגר
עץ
הצרות

06 רגע של סיפור
אומן מלחמה

11 נופית משולם
אמאל"ה ארזו אותי!

13 טסט לבגרות
צלקות
מעידות

פרשת נח

עלון מספר
472
אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

ב"ש	חיפה	ת"א	י-ם	לפי לוח "אור החיים"
17:41	17:40	17:39	17:41*	כניסת שבת
18:31	18:29	18:29	18:31	יציאת שבת
19:09	19:06	19:06	19:09	ר"ת

*בירושלים: לנוהגים 40 דק' 17:21

כשיש לי נפש בריאה אין גבול למה שאוכל להשיג

הרב יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

השפע והניסיון

"לבריאות" - כי יעקב ביקש מהקב"ה שיתן לו התראה לפני המוות, ומאז יש מחלות בעולם.

ועוד פרט מזהים - לא היה יצר הרע בתוקף כמו היום. חז"ל מספרים שהיצר הרע של גילוי עריות התחזק רק אחרי המבול. לפני כן, החטאים היו יותר מתוך שפע ושעמום מאשר מתוך תאוה בוערת.

בורא עולם נתן להם את הכל - חיים ארוכים, בריאות מושלמת, פרנסה בשפע, מזג אוויר מושלם, כח אדיר. ומה קרה? "השחית כל בשר את דרכו על הארץ". כולם, ללא יוצא מן הכלל (חוץ מנח ומשפחתו), השתמשו בשפע הזה לרעה. הם לקחו את כל הטוב שקיבלו והפכו אותו לכלי להשחתה ולרשע.

בעל 'חובות הלבבות' שואל: למה הקב"ה ציווה עלינו להתפרנס בזיעת אפינו? האם לא היה אפשר בלי פרנסה קשה? התשובה פשוטה ועמוקה: אם הכסף היה מגיע אלינו בשפע ובלי עמל, "וישמך ישרון ויבעט". כל היום היינו יושבים בג'קוזי, על חוף הים, קונים מכוניות פאר ומשתוללים על העולם.

תחשבו על זה - אם היום, עם כל הקשיים שלנו, עם כל המחלות והדאגות, אנשים עדיין מוצאים זמן וכח לחטוא - מה היה קורה אם לא היו לנו שום דאגות? אם היינו חיים אלף שנים בבריאות מושלמת עם פרנסה בשפע?

אומר לך הקדוש ברוך הוא: "לך תעבוד בבניין, תבוא בלילה עייף, תלך לישון". אין שטויות ואין דברים בטלים. העבודה הקשה שומרת עלינו מליפול. כשאתה עסוק בלהביא לחם הביתה, אין לך זמן וכח להשחית ולקלקל. כשאתה דואג לבריאות, לפרנסה, למשפחה - אתה עסוק בדברים חשובים ולא בהבלים.

המסר לדורות ברור וחד: השפע הגדול ביותר יכול להפוך לקללה הגדולה ביותר. אדם שאינו חולה לעולם, בסופו של דבר מנפח את

סכנת העושר הרוחני

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל נֹחַ בֵּא אִתָּה וְכָל בֵּיתְךָ אֶל הַתֶּבֶה" (בראשית ז, א).

כשאנחנו מתבוננים בסיפור המבול, אנחנו צריכים להבין את העומק של מה שקרה שם. לא מדובר סתם בדור של רשעים שחטאו וקיבלו עונש. מדובר בדור המבורך ביותר בהיסטוריה האנושית, שקיבל שפע שלא היה כמותו מעולם - ובכל זאת נכשל כישלון חרוץ.

בואו נדמיין לרגע את דור המבול. עולם שלם של אנשים שחיו שמונה מאות, תשע מאות שנה - ממוצע החיים היה כמעט אלף שנים! מתושלח מת בגיל 969, אדם הראשון בגיל 930. נח היה "בחור צעיר" יחסית כשנולדו בניו - הוא היה רק בן 500. תארו לכם את העושר של הניסיון, של החכמה, של הידע שנצבר אצל אנשים שחיים כמעט אלף שנים. כמה דברים הם יכלו להספיק, כמה להתפתח, כמה לבנות!

לא היו חולים כלל. החולה הראשון בהיסטוריה היה יעקב אבינו, שנאמר "הנה אביך חולה". לפני כן - אין מושג של מחלה! בית חולים? רופאים? מונחים שלא היו קיימים באוצר המילים שלהם. כשאדם היה צריך למות, הוא עשה אפצ'י אחד ונפטר. עד יעקב אבינו, מי שעשה אפצ'י פשוט מת. לכן אומרים

ליחור [שכו] נעננתה

להיות נאמן למלך!

מושיקו שטרן:

מה בעצם רע בלקיים את המצוות באופן חלקי?

הרב יגאל

אני תמיד אומר את זה

אם יש בורא לעולם, לך איתו עד הסוף, אחי. אל תפחד מכלום, אל תהיה עצוב ואל תגיד: "את זה אני לא יכול".

זה בורא עולם, אחי! לך איתו!

איתי אתה יכול לעשות משחקים, עם אשתך גם - ראתה, לא ראתה... עשית או לא עשית... עם בני אדם אפשר לשחק משחקים.

אבל עם בורא עולם אי אפשר לשחק משחקים.

ואם יש בורא לעולם - הכיף הכי גדול בעולם זה ללכת אחריו עד הסוף.

מושיקו שטרן:

אני מסכים איתך, אבל זה לא תמיד קל, אתה יודע. כולנו רוצים.

אני חושב שכל מי שרואה את התוכנית הזאת, זה מניע אותו לעוד צעד, ועוד צעד, ועוד פעולה טובה.

ובפנים, בכל פעם שאתה עושה משהו כזה, אתה באמת רוצה ללכת על כל הקופה, זה או הכל הוא כלום.

אני חווה את זה כל ה-40 ומשהו שנה שאני חי: תמיד רוצה להיות מושלם, אבל זה קשה.

הרב יגאל

אין בעיה, זה בסדר גמור.

לא להצליח - זה לא כישלון.

לא לנסות - זה הכישלון.

משלחן רבנו

שלום וברכה לכבוד מורנו ורבנו שליט"א. ראש מוסדות יביע אומר בני ברק.

אני מתעסק הרבה בהחלפת כספים, ולפעמים קורה שאני מגיע לבית הכנסת ואנשים מבקשים ממני להחליף להם כסף, והשאלה האם מותר לעשות זאת בבית הכנסת.

בברכה שמעון לוי טבריה.

לכבוד האברך היקר הרב שמעון לוי החונה בעיה"ק טבריה. אודות שאלת מר בענין החלפת כספים בבית הכנסת. הנני להשיב כמסת הפנאי. הנה בגמ' מגילה (כ"ה ע"א) איתא אין מחשבין בהם חשבונות אלא אם כן הם של מצוה כמו קופה של צדקה או פדיון שבויים, והובא להלכה בש"ע (סי' קנא סעיף ב). וראיתי בספר משנת יוסף (הלכות בית הכנסת סי' כו אות ה), שהקשה דלמה הוצרך השלחן ערוך לפרט מהם הם צרכי מצוה, הרי פשוט שפדיון שבויים או צדקה הרי הם בכלל צרכי מצוה, וביאר דבא לומר שפרנסה אינה בגדר מצוה לענין זה, ואף שישנם דברים שצורך פרנסה חשיב כצורך מצוה, לענין זה אינו כן. עיין בטור (או"ח סי' רמח), וברמ"א שם (סעיף ד), בשם ר"ת שאלם הולך לסחורה חשיב כהולך לצורך מצוה, וע"ז קאמר דלא חשיב צורך מצוה אלא קופה של צדקה או פדיון שבויים.

ולכן העלה שם שחשבונות שאינם של מצוה אף שיש בה צורך פרנסה אין לעשות בבית הכנסת, והטעם הוא כיון שלא התירו רק חשבונות של מצוה גמורה וגדולה כגון קופה של צדקה או פדיון שבויים, משא"כ בפרנסה אף דהוי מצוה מכל מקום אינו חשובה כל כך. ומדבריו נראה שגם באופן בו ההחלפה אינה למטרת ריווח אלא גמ"ח, בכל זאת אין לעשות כן בבית הכנסת, מהטעם הנזכר שלא התירו אלא מצוה גמורה.

ועיין בשו"ת רב פעלים (ח"ב או"ח סי' כד), שהתיר למכור ספרי קודש בבית הכנסת אע"פ שהוא להרווחה בעלמא ומתכוין לטובת עצמו, כיון שהוא צורך מצוה, ומוכח מדבריו שהדוגמאות שהביא מרן בשלחנו הטהור אינם דוקא אלא רק דוגמא לצורך מצוה, אך עדיין אינו סותר למה שכתבנו לעיל דמכירת ספרים חשיב כמצוה חשובה, וכן נראה למעיין שם בדבריו שניסה להוכיח ולהסביר מדוע מכירת ספרים חשיבי מצוה רבה. והוא על הדרך הנ"ל שלא התירו אלא במצוה גדולה וחשובה. וכ"כ להלכה בספר בית הכנסת כהלכה (פ"ט עמ' קה), וכ"כ בספר משכן דוד (איינובך פ"א ה"ט). וכן נראה עיקר.

מסקנת הדברים: אין לחליף כסף בבית הכנסת אלא אם כן הוא צורך מצוה כמו קופה של צדקה וכדומה, אבל בלא זה אין לעשות כן בבית הכנסת.

בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

השפע הרוחני יכול להיות מסוכן לא פחות מהשפע הגשמי

החזה וחושב שהוא כל יכול. אדם שאף פעם לא מפסיד כסף, האף שלו עולה ומתנפח למעלה, "אני ואני..." השפע בלי גבולות מוביל להשחתת מוחלטת.

יש כאן לקח עמוק יותר - השפע

הרוחני יכול להיות מסוכן לא פחות מהשפע הגשמי. אדם שזוכה להשגות רוחניות גבוהות, להרגיש קרבת אלוקים מיוחדת, לראות ניסים - גם הוא בסכנה. הגאווה הרוחנית מסוכנת לא פחות מהגאווה הגשמית, ואולי אף יותר.

מה עשה הקב"ה אחרי המבול? אמר "סטופ" - מעכשיו חורף, קיץ, סתיו, אביב. מעכשיו יש מחלות, יש זקנה, יש מוות פתאומי, יש עבודה קשה. למה? כדי שזכור תמיד מי אנחנו ומי הבורא. כשאתה עומד בקור עז ומרגיש כמה אתה חלש, אתה מבין שאתה לא שווה כלום מול כוחות הטבע. זה מוריד את האף ומחזיר אותך למקום הנכון.

וזה לא עונש - זה רחמים! הקב"ה ברחמיו הגדולים הבין שאנחנו לא יכולים לעמוד בניסיון של שפע מוחלט. אנחנו צריכים גבולות, מסגרות, קשיים - כדי להישאר אנושיים, כדי להישאר עבדי ה'.

כל הקשיים שה' הביא לעולם אחרי המבול - לטובתנו הם. שנבין: העולם הזה הוא הבל, אל תתגאה, תוריד את

שבת שלום ומבורך!

ביחד נותנים לתינוקות התחלה טובה

עמותת "עופים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרונות, טיטולים, מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

מכירת הסיוע לתינוקות מאוחדת לכסא 33

הרב נחיה ברבי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון דיבורים טובים

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מיהודי יקר שזכה לחזור בתשובה, וכיום הוא קובע עיתים לתורה, שהיא לו לאורה. מדי פעם הוא נפגש עם חבר מהעבר, שבקיום המצוות עדיין אינו נזהר, והוא רוצה לקרבו ולחזקו, על ידי דברי מוסר. ותוך כדי המפגש, הם מעלים זכרונות על חברים משותפים מהילדות, שהיו עושים ביחד מעשים של שטות. ולפעמים עולים לו על קצה הלשון, סיפורים עם הרבה חסרון, מעשים שהיה עושה עם חבריו בעבר, שהיום בהם הוא נזהר. והרבה פעמים הוא היה מוביל את החברים, למעשים לא טובים. ונפשו בשאלתו: האם מותר לדבר ולספר כאשר מספר גם על עצמו על מה שהיה עושה עם אותם חברים, או שדיבורים אלו הם אסורים?

ועניתי לאותו יהודי מתקרב, שאת תורת ה' הוא אוהב, שנכנס לחייו שמחה וגיל, לשמור שבת כבר הוא התחיל, ומרגיש גן עדן עלי אדמות, כאילו רק עכשיו התחיל לחיות, שכותב ה' חפץ חיים' (כלל א' הלכה ט'), שאפילו אם בתוך דברי הגנות שאומר על חברו הוא כולל גם את עצמו, כגון שאומר: "גם אני הייתי שותף מלא למעשים הלא טובים, שעשו החברים", ואפילו אם הקדים לספר בגנות עצמו, ושהאשמה תלויה בו, כי הוא זה שהסית את אותם חברים, אף על פי כן אסור לו לספר את אותם מעשים. נזכה תמיד לדבר דיבורים טובים על עם ישראל, ובא לציון גואל, בבנין אריאל, אמן ואמן.

ונסיים במעשה מאוד מיוחד, לחזק אהבת אדם לחברו כאחד: פעם הוזמן הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד לחתונה, ובשעת החופה נתנו לו לברך ברכה ראשונה, ולא כמו המנהג לכבד את הרב בברכה אחרונה. היצר הרע מיד גרם לאנשים להתחיל לדבר, שהרב הוא לא עוד סתם מכר וחבר, והיה צריך לתת לו ברכה יותר מכובדת, וטענת היצר הזאת אצל אנשים

תמיד היא עובדת. וכששמע הרב את דבריהם, אמר להם

משפט לזכרון בין עיניהם: מעולם לא באתי לחתונה 'לקבל' ברכה או מתנה, אלא 'לתת' לזוג ברכה לעד, שיזכו בשמחה לבנין עדי עד, ולזרע בר קיימא מיד. ושייתקיים בהם ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל, ויזכו לגמור אחד על השני כל חייהם את ההלל.

נזכה תמיד לברך ולדבר טוב על ישראל, ובא לציון גואל, בבנין אריאל. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1)

שאל את הרב הרב נחיה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

האם מותר להסיר פלסטר בשבת באופן שקיים חשש שיתלוש שערות?

מותר. (ספר לב אברהם ח"א פ"ו סעיף קיט, חזון עובדיה שבת ח"ג עמ' שע, הליכות עולם ח"ד עמ' רד)

בקבוק זכוכית של מיץ ענבים שרוצים לעשות בו שימוש חזור האם צריך טבילת כלים?

נחלקו הפוסקים האם צריך להטבילו, ולכן לכתחילה יטבילו בלי ברכה. [שו"ת חלקת יעקב ח"ב סי' נז, שו"ת אגרות משה יו"ד ח"ב סי' מ, שמירת שבת כהלכתה ח"א עמ' צ שו"ת אבא בם ח"ה סי' י]

האם מותר להרים את נרות השבת מהשולחן לאחר שכבו?

אם התנה בערב שבת ואמר שאחר שתכבה יטלטל אותה למקום שירצה מותר, אבל בלא כן אסור. [ש"ע סי' רעט סעיף א. וז"ל נר שהדליק בו באותה השבת אע"פ שכבה אסור לטלטלו וכן מותר השמן שבנר שהדליק בו באותה השבת אסור לטלטלו ולהסתפק ממנו באותה השבת עכ"ל. ושם בסעיף ד כתב מרן שאם התנה מערב שבת על נר זה שיטלטלנו משיכבה מותר לטלטלו אחר שכבה, וכתב בחזון עובדיה שבת ח"א עמ' רסא והלאה שמהני תנאי אפילו פעם אחת בשנה, אמנם הרמ"א שם מחמיר אפילו ע"י תנאי, וכן נוהגין בן אשכנז, ומכל מקום אף לבני אשכנז יש מקום להקל ע"י תנאי אם מטלטלו לצורך מקומו וכמבואר בחזו"ע שם. ודע שתנאי אינו מועיל אלא בנר שכבה מאחר והוא עומד לכך, אבל בשאר בסיס לדבר האסור לא מהני תנאי ע"י משנ"ב שם ס"ק יא]

האם מותר להישען על רכב בשבת?

אם בעל הבית אינו מקפיד על כך שנשענים על רכב, מותר להישען על הרכב בשבת. [מאירי שבת קכה ע"ב, הר"ן דף מו ע"ב מדפי הרי"ף, מוג"א סי' שח ס"ק מא, משנ"ב שם ס"ק פב]

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר עץ הצרות

אחרי תקופה ארוכה בתיבה, נח מוציא מהתיבה שתי ציפורים, כדי לראות מה המצב בחוץ. בהתחלה את העורב, ואחריו את היונה. מדוע דווקא אותן? למה שלא יוציא תוכי, לדוגמה? הרי סוגים רבים של ציפורים היו לו בתיבה. מן הסתם ישנן סיבות נוספות, אבל יש פה שיעור חשוב עבורנו: החיים בנויים כך שקודם כל בא החושך, ואחר כך אור: "ויהי ערב ויהי בוקר" - תקופה חשוכה, מאתגרת, ואחריה תקופה טובה, פורחת. תזכרו את זה כשאתם בתקופה קשה. היא תמיד זמנית, ואחריה תבוא תקופה טובה יותר. לכן בתחילה נח הוציא את העורב - מלשון "ערב", חושך. ולאחריו מגיעה היונה הלבנה, שמציינת שלום ואת סיום המבול.

איך אפשר לעבור תקופות של "ערב"? תשתמשו ב"עץ הצרות". אינסטלטור שעבד עם קבלן, גילה בסוף יום העבודה שיש לו שני פנצ'רים ברכב. הוא התקשר לגרר, והקבלן הציע להקפיץ אותו לביתו. כשהגיעו לביתו, הזמין האינסטלטור את הקבלן שייכנס לקפה. כשהגיעו לפתח הבית, נעמד האינסטלטור ליד עציץ עם עץ קטן בתוכו, החל לעשות תנועות מוזרות, ולאחר מכן נכנס הביתה בחיוך. כשיצאו, ליווה האינסטלטור את הקבלן, שלא יכול היה להתאפק ולשאול לפשר התנועות מעל העץ. ענה לו האינסטלטור - "אני עובד קשה כל היום, במקומות לא הכי נעימים. כשאני מגיע הביתה, אני "תולה" את כל הצרות, הדאגות שיש לי, על העץ הזה, ואני אומר לבורא העולם: אבא'לה, אני משאיר לך את זה, תעזור לי. ותמיד כשאני קם בבוקר אני מוצא פחות צרות ודאגות.

לפעמים צריך פשוט לחכות שה"מבול" יעבור, שהתקופה החשוכה תתבהר. בינתיים תתלו את הצרות, הדאגות, על העץ, ותנו לבורא העולם לטפל בזה. וכשאתם מרגישים רחוקים מהשם, תזכרו שלא הוא זה שזז...

יהי רצון שתהיה לנו הסבלנות לחכות, והאמונה לקוות שבעזרת השם השמים יתבהרו, ובמהרה יתגשמו כל משאלות לבכם לטובה.

■ "הקשת מופיעה רק אחרי הגשם."

סיפורו של שלומי להיות מושלם עד שקרסתי מהשלמות

אני זוכר את עצמי ילד קטן, מצייר ציור. היה שם עץ, שמיים, שמש. ואז טיפה של צבע כחול נמרחה על השמש. קרעתי את הדף. "מה קרה?" שאל אבא. "זה לא טוב, זה לא מושלם," עניתי.

מאז לא הפסקתי לרדוף אחרי ה'שלמות'. במבחנים, בלימוד, בעבודות, בבגדים, אפילו בתפילה. אם לא אמרתי את כל ברכות השחר בריכוז את הכל הרגשתי שזה לא נחשב. אם קיבלתי 98 - כאילו נכשלת.

שום דבר לא סיפק אותי. לא הספקתי לחגוג הצלחה כי תמיד היה חסר עוד קצת. לא ידעתי לקבל מחמאות - כי ראיתי תמיד את מה שלא היה. אפילו הנישואין שלי התחילו להיסדק. אשתי אמרה לי פעם "אתה חי עם שופט פנימי ולא נותן לי לנשום."

יום אחד ישבתי עם הבן שלי להכין עבודת יצירה. הוא צייר ציור ויצא לו קו עקום באמצע. הוא הסתכל עלי, נבהל, וחשב שיכעסו עליו. ואז ראיתי את עצמי בו. זה פשוט שבר אותי.

חיבקתי אותו ואמרתי "זה הציור הכי יפה שראיתי". מאותו רגע הבנתי מה קורה איתי, מה עובר על אשתי היקרה. אמרתי לעצמי מה הכי חשוב לדעת: שהחיים לא צריכים להיות מושלמים הם צריכים להיות שלמים, בלב, בהרגשה הפנימית וזה הכי מושלם שיכול להיות.

מאז אני לומד לנשום. לסלוח. לשחרר. לראות יופי גם בקו עקום. כי לפעמים השלמות הכי גדולה היא לדעת שאתה לא חייב להיות מושלם.

◆ שיעורים לימוד בקבוצות קטנות סידורים והרבה שמחה ◆

עם הרב"ג **הרב יגאל כהן שליט"א**

יום רביעי - ראשון | כ"א - כ"ה חשוון | 12-16/11/25

שבת במז'יבז'

בואו ללמוד איתנו
לפרטים התקשרו עכשיו >
058-6338-444

אותו ערב הוא היה מכונס בעצמו, כמעט ואינו יוצא, לא מתקשר עם חברים ובעיקר מצייר. יושב במשך שעות בביתו ומצייר. בבקרים זו שמש זורחת עם עננים משייטים, זכר לימים היפים שהם נחלת העבר מבחינתו, ובלילות היה מצייר שוב ושוב את אותו רגע שחור. וגם את הרגעים האינמיים שהגיעו אחריו.

אבל אני לא התייאשתי, ניסיתי בכל דרך להוציא אותו מהבוץ. ידעתי שעל הנשמה היפה שלו אסור לוותר. בחור זהב שכזה, שכולו היה צחוק ושמחה תמיד. ויום אחד החלטתי להפתיע אותו. לא ידעתי אם זו תהיה הפתעה נעימה עבורו או שמא הוא כל כך יכעס עליי אחר כך שגם איתי, החבר היחיד שהוא מוכן לשוחח אתו, גם איתי הוא ינתק כל קשר.

אבל אזרתי אומץ ועשיתי את זה, כי ידעתי את הביקוש המטורף שיהיה לציורים שלו. והיה לי את הידע והניסיון במכירות במחשב ובפעולות הדרושות לכך.

והעליתי אותם. בחרתי ארבעה הכי יפים מכל האוסף ובקליק אחד הם עלו לרשת. ולשמחתי, לא התבדיתי. הציורים שלו התפוצצו בכל מקום, עשרות אלפי צפיות, אלפי בקשות לרכישה ומאות שאלות על הצייר המוכשר הזה שאף אחד לא ראה עד היום.

ואז הגעתי אליו עם כל המידע הזה. ברגע הראשון הוא כמעט זרק אותי מהחדר, אבל אחרי שניה אורו עיניו. הוא היה בהלם מהביקוש הרב שיש לציורים שלו, הרגיש פתאום בעל ערך, חשיבות.

והתחלנו לעבוד. חזרנו לאלפי השואלים, תיאמנו זמנים בהם ניתן לבוא להתרשם מהציורים, סידרנו את החדר שלו בצורה יפה שהפכה אותו למיני תערוכה בה עמדו בצורה מופתית כל בריסטולי הענק שהפכו מלבנים,

המדויקים, בעלי העומק ותלת הממד אולי הכי יפים שראיתי אי פעם.

את הכישרון הם לא הצליחו לקחת ממנו. אבל את הרוגע, שלווה החיים, השמחה המדבקת

גרונני הכחול והתכלת היו מעורבבים זה בזה. גויצרו יריעה מופלאה של שמיים בהירים. עננים לבנים שטו בהם, משל היה זה יום אביבי יוצא דופן ביופיו. בתחתית הדף הענק, צוירה ילדה, שתי צמות מקפצות לצידי ראשה, והיא הולכת בינות לפרחים ומלקטת את הסגלגלים שבהם.

בפעם המי יודע כמה הבטתי בו והפצרתי "אתה חייב למכור אותם. יש לך יד לא מהעולם הזה. הציורים שלך יחטפו. למה אתה מתעקש?" והוא הביט בי. באותו מבט מהורהר, כזה שמצד אחד מבקש שיעזבו אותו לנפשו ומצד שני מביע כמיהה עזה לעזרה. ואני ידעתי כמה הוא זקוק לה.

בלילות הציורים היו אחרים. אפלים משהו, שחורים. הילדה היפה כבר לא כיכבה בהם. היו שם טנקים זרועי עשן, אש אדומה החורכת את האדמה וכלי נשק מאיימים מסוגים שונים. היו שם גם גופות, שרועות על הקרקע ללא רוח חיים, והכל היה כמו סערה ענקית שאיימה לבלוע אותו. וכחברו הטוב ביותר אני יודע שהציורים הללו גם צוירו כשסערה השתוללה בנפשו האומללה. ועדיין, היה זה אחד הציורים

"בלילות הציורים היו אחרים. אפלים משהו, שחורים. הילדה היפה כבר לא כיכבה בהם. היו שם טנקים זרועי עשן, אש אדומה החורכת את האדמה וכלי נשק מאיימים מסוגים שונים. היו שם גם גופות, שרועות על הקרקע ללא רוח חיים, והכל היה כמו סערה ענקית שאיימה לבלוע אותו"

לבעלי חיות ועומק בידי האמן שלו. זהו עבד. אנשים קנו את הציורים ובכמויות. ועם כל לקוח שהגיע, חברי נפתח יותר ויותר. לאלו שמעט התעניינו הוא היה גם מספר את סיפורו, והם היו יוצאים עם עיניים דומעות

שהיית מלווה אותו תמיד, הם לקחו גם לקחו. מאז אותו ערב ארוך בו הכל קרה. בו הוא איבד את חבריו הטובים ביותר. בו עיניו נחשפו למראות שלב אנושי אינו יכול לעמוד בהם. מאז

לגדל
בחוכמה
הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משד'
ורב שכונות צפון פ"ת

מגדלור של בטחון

אחי ורעי היקרים, הבה נתייחד לרגע עם פרשתנו, פרשת נח, ונשיקף על דמותו המאירה של נח הצדיק, אשר אמונתו התמימה בהקב"ה הייתה עמוד איתן בים סוער של כפירה והשחתה.

כאשר ניתנה לו הפקודה האלוהית, הציווי המרעיש והנשגב לבנות תיבה ענקית מפני מי המבול אשר ישחיתו את הארץ, לא קם בלבו של נח ספק קל, אף לא הרהור של פקפוק.

וכך מעידה עליו התורה הקדושה: "וַיַּעַשׂ נֹחַ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ ה' כֹּן עֲשֵׂה" (בראשית ו, כב). כמה עומק טמון במילים קצרות אלו! הן מבטאות קבלה עליונה של עול מלכות שמיים, מסירות נפש שאין למעלה הימנה, וביטול הרצון האישי מפני הרצון האלוהי.

והלוא, אילו היינו דנים על פי דרך הטבע והשכל האנושי המצומצם, כל היגיון היה מתקומם כנגד גזירה שכוז. היעלה על הדעת שגשמים ללא הפוגה יכסו את כל יקום, עד כי "יִכְסּוּ כָּל רְאֵשֵׁי הָהָרִים"? (בראשית ז, יט) וכי ייתכן שדור הענקים, "הַגִּבֹּרִים" (בראשית ו, ד), ימותו כולם במי המבול?

ולא זו בלבד, אלא שנה שקד על מלאכתו הנשגבה משך זמן ממושך, מאה ועשרים שנה, כפי שמוזכר ברש"י במקום בשם חז"ל: ולמה הטרחנו בבנין זה? פד' שיראווה אנשי דור המבול עוסק בה מאה ועשרים שנה, ושואל: אֲתוֹנוּ מֶה זֹאת לָךְ? וְהוּא אֹמֵר לָהֶם: עֲתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִבְיֵא מַבּוּל לְעוֹלָם! אוֹלֵי יָשׁוּבוּ עַכְל, (ועיין בגמרא סנהדרין קח).

ובכל אותן שנים ארוכות, בהן דורו שקע עוד ועוד בתועבותיו ובהשחתת דרכיו, נשאר נח בתומתו ובאמונתו הטהורה, מצפה ומאמין כי הצו האלוהי יתקיים במלואו, אם לא ישוּבו בני דורו מדרכם הרעה. עוברים עשרים שנה, ועוד עשרים שנה, ועוד... ונח, איש האמונה, נשאר איתן בבטחונו, משמש כנר בודד באפילה, תפילתו וציפייתו נתונות לשינוי דרכי הדור, ולחילופין - לקיום הגזירה.

על כך נאמר: "אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ, נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו" (בראשית ו, ט). ובזכות שלמות אמונתו הבהירה בהש"ת, "וְנֹחַ מָצָא חֵן בְּעֵינֵי ה'" (בראשית ו, ח). מציאת חן זו היא ביטוי לשלמות הרוחנית והאמונית אשר אפפה את נח, והעלתה אותו למדרגות נשגבות.

אכן, אחי ורעי! זהו שיעור אדיר בהתמסרות לרצון הבורא יתברך, גם כשאין אנו מבינים את דרכיו העמוקות, בחינוך התורני, אנו שואפים להנחיל לילדינו היקרים את האמונה הפשוטה והעמוקה, "שאינ עוד מלבדו" (דברים ו, לה), וכי "ה' מֶלֶךְ, ה' מֶלֶךְ, ה' מֶלֶךְ, ה' מֶלֶךְ לְעוֹלָם וָעֶד" (תהלים י, טז). כל מעשינו צריכים להיות מכוונים לרצונו יתברך, גם כשקשיים ואתגרים ניצבים בדרכנו. ההבנה שכל הנהגת העולם היא בידי שמיים, מקנה שלוה פנימית עמוקה, ומעניקה כוח אדיר להתמודד עם כל מצב וניסיון.

יתרה מזו, אם נתבונן עמוק יותר, נגלה את כוחו הרוחני העצום של נח. גם בהיותו בודד מול עולם שלם ששקע ברוע ובהיפך הגמור ממוחשבתו, הוא לא נגרר אחר הזרם השוצף. הוא שמר בקנאות על צדקתו וטוהר דרכו, וידע לעמוד באומץ לב על דעתו, גם כשהייתה הפוכה מכל סביבתו. הוא מסר את נפשו בכדי לקדש שם שמיים, מול כל העומדים כנגדו בעוז וגאון.

ואכן, זהו עוד מסר חינוכי רב עוצמה לנו ולדורות הבאים: היכולת לעמוד בניסיון ולבחור בטוב ובדרך הישר, גם כשהסביבה כולה נוטה לרוע ולמותרות. על המחנך הנאמן להדגיש תמיד את חשיבות הסייגים והגדרות אשר הציבה לנו התורה הקדושה, את ההתרחקות מחברת הרשעים ומהשפעותיהם ההרסניות, ואת הדבקות ב"תלמידי חכמים ויראי שמיים", אשר דרכם היא נר לרגלינו. כך נוכל ללמד את ילדינו היקרים לפתח חוסן רוחני שיאפשר להם לעמוד איתנים מול הפיתויים החיצוניים, ולבחור תמיד בדרך התורה והמצוות, דרך החיים.

יהי רצון שנוזכר כולנו ללכת בדרכו של נח הצדיק, ולדבוק באמונה תמימה ובבטחון בה' אמן.

מהגיבור הזה שעומד מולם ובלי כל קשר לסיפור חייו הוא גם מוכשר בצורה לא רגילה.

ועם כל אחד כזה, שהיה מקשיב בצמא לסיפור שלו, טופח לו על השכם ומציף אותו במילות הערכה ועידוד, חלק פצוע נוסף בנפש שלו נרפא, החלים ונסגר.

לימים הציורים הללו הפכו לעסק גדול, מניב ומרוויח. הפכנו שותפים בעסק כאשר הוא מאחורי הקלעים, מצייר ציורים יפהפיים, ואני מנהל את כל קשרי הלקוחות, מרגע הפרסום ועד למכירה. ובכל הזדמנות הוא היה מודה לי שוב ושוב על שהצלתי את חייו ואף העליתי אותו על גל שהוא לא חלם שיצליח לגלוש עליו אי פעם.

אבל מה שהיה עבורי החותמת על כך שמעשיי השיגו את מטרתם, הייתה העובדה שיום אחד, בעודי מדפדף בתצלומי הציורים ובודק מלאים, שמתי לב, שבשקט בשקט, הציורים השחורים, אפופי העשן והטנקים, בעלי ריח המלחמה, אזלו מהמלאי.

הרב מאיר כהן
רב קהילה
בארץ יהודה

דרך חדשה אתה יכול

כתב הרמב"ם זיע"א (הלכות תשובה פ"ז, ה"ד): "ואל ידמה אדם בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העוונות והחטאות שעשה. אין הדבר כן אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא כאלו לא חטא מעולם. ולא עוד אלא ששכרו הרבה שהרי טעם טעם החטא ופרש ממנו וכבש יצרו".

אחים יקרים! אפשר ללמוד מכאן שגם בעץ קוצים יכולים לצאת שושנים יפים אפילו שאדם היה בדרך רעה יכול הוא ללכת בדרך טובה יכול הוא תמיד להתקרב לה' יתברך, בקיצור בעזרת ה' יתברך אתה יכול!

אתה יכול להשתנות

הרבה פעמים אנשים חושבים שאין להם תקנה ואין להם סיכוי לעשות את רצון ה' יתברך ובאמת זו עצת היצר הרע. כמו שאמר רבי יצחק הוטנר זיע"א: "שהכפירה הגדולה שתהיה לפני ביאת משיח צדקנו שהאדם יסבור שאין לו מציאות להשתנות חס ושלום". וזה שכתוב (משלי יט, כא): "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום". לפעמים יש לאדם מחשבות שאין לו סיכוי והוא לא שוא שום דבר "ועצת ה' היא תקום". רצון ה' יתברך לקום ולהתרום.

ברור שאפשר

בספר יהושע (ב, א) מסופר על רחב שהיתה במצב רוחני נמוך מאוד עד שהגיעה לשפל המדרגה. כמוכא בחז"ל (מכילתא פרשת יתרו וחבים קט' ע"ב), אין לך כל שר ונגיד שלא בא על רחב הזונה. ובת עשר שנים הייתה כשיצאו ישראל ממצרים, וזנתה כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר. אחר חמישים שנה נתגירה. ואף על פי כן קיבלה ה' יתברך (אף שלא היתה יהודיה) עד כדי כך שזכתה להתגיר ולהתחתן עם יהושע בן נון (מגילה יד, ע"ב), ולא זו בלבד אלא שזכתה אף לשמונה נביאים והם כהנים ואלו הן: "נריה, ברוך, שריה, מחסיה, ירמיה (כמוכא בילקוט שמעוני ירמיה לח, ו), חלקיה, חנמאל ושלום", רבי יהודה אומר: "אף חולדה הנביאה מבני בניה של רחב... ולכן אמרו (תנא דבי אליהו זוטא פרק כב ובאוצר המדרשים ב, א), למה נקרא שמה רחב? משום שהיא נעשית רחבה בזכויות (אחר שעשתה תשובה). מעשה זה מראה לכל אדם מהי כוחה של תשובה וכמה אין דבר כזה יאוש...".

הרב רפאל אוכיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

אומנות האהבה

השינוי שיוצא מהתיבה

נח וכל בעלי החיים נכנסו לתיבה לא בגלל שהמקום היה נח או נעים במיוחד. הם נכנסו כי בחוץ היה מבול גדול ומשמיד. לא הייתה להם שום ברירה אחרת בעולם!

אותו דבר בדיוק קורה כשמתחתנים. אתה נכנס ל-"תיבה" - בית משותף עם בן זוג מעולם שונה לגמרי, עם הרגלים שונים ודעות שונות לחלוטין. ובחוץ יש "מבול" - אתה לא יכול לברוח לחיי הרווקות הישנים או לחזור לחדר הילדות הבטוח שלך.

אני זוכר שאחרי השנה הראשונה של הנישואים שלי, מורי ורבי שלח אותי להיות

הסוד הוא שהתיבה לא נועדה להיות נחה או קלה.

רב קהילה בארה"ב. היו ביני לבין אשתי הרבה אי הסכמות על מלא נושאים שונים ומגוונים - שנינו נשואים טריים וצעירים, מעולמות שונים ומנוגדים, רחוקים אלפי קילומטרים מכל דבר מוכר ואין לנו עם מי לדבר, אין חברים ותיקים לברוח אליהם, אין משפחה קרובה להתייעץ איתה ולקבל תמיכה.

הרגשנו שאין ברירה - אנחנו חייבים להגיע להסכמות בשביל שיהיה לנו טוב.

ובמבט למפרע, זה בדיוק מה שבנה את הקשר שלנו!

בלי המצב הכפוי הזה, זה פשוט לא היה הולך...

חכמי הטבע מסבירים תופעה מעניינת ומפתיעה:

צמח שגדל בשטח פתוח ורחב מפזר את השורשים לכל הכיוונים האפשריים, אבל צמח שגדל במקום מוגבל ומצומצם מפתח שורשים עמוקים וחזקים הרבה יותר. כך בדיוק בזוגיות - כשיש לך את "כל העולם" זה לא מאלץ אותך להעמיק ואתה נהנה רק מ-'המים הרדודים' של החיים...

אבל כשאתה "מוגבל" לזוגיות ולבית שלך, אתה מפתח עומק, יציבות וסיפוק אמיתיים.

הסוד הוא שהתיבה לא נועדה להיות נחה או קלה.

היא נועדה לאלץ אותך להשתנות ולהתפתח באופן יסודי.

במקום לנסות לשנות את העולם הגדול בשבילך, אתה משנה את עצמך בשביל העולם החדש.

עצם העובדה שאתה "סגור" עם בן הזוג בלי שום אפשרות לברוח - זה מה שיוצר את הקרקע הפורייה לשינוי הרגלים ולהתאמה אמיתית ועמוקה.

כך שכשיגמר ה-"מבול" הגדול, אתה לא תצא אותו בן אדם שנכנסת. אתה תצא משופר, מותאם וחזק יותר - ועם יכולת אמיתית - לאהוב.

בוא והצטרף לישיבת "יגל ליבי"
בראשות הגאון הרב יגאל כהן שליט"א
ישיבה חמה ואוהבת המיועדת לבעלי
תשובה ומתחזקים בגילאי 20-27

אהבת ישראל
מכל הלב

עבודת המידות
מעצימה

לימוד תורה
ברמה גבוהה

להצטרפות < 03-8000770

המקום שיהפוך להיות
הבית הרוחני
שלך

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

מחן הגר"ע יוסף זצ"ל

"אלה תולדות נח, נח איש צדיק תמים היה בדורותיו, את האלקים התהלך נח". למה נאמר "נח נח" פעמיים - "אלה תולדות נח נח"? היה צריך לומר "אלה תולדות נח, איש צדיק תמים היה בדורותיו!" אמרו רבותינו שהיה "נח לשמים ונח לבריות".

מרן הרב עובדיה - שהיום ההילולא שלו - היה במובן הזה, נח לשמים ונח לבריות. נח לשמים - הוא מיקל בהלכה, אבל היו לו מקורות חזקים, היה נסמך על הרבה פוסקים. הרב שמעון חירארי אומר: "כחא דהתירא עדיף" - לא סתם להתיר אלא כחא דהתירא, עם כח, עם ראיות. ונח לבריות - הרב היה חס על בנות ישראל, פעם היתה אשה עגונה שמחכה שיתירו אותה, הרב ישב על התיק שלה עד השעה ארבע לפנות בוקר ומצא לה היתר, והלך ישר לאותה עגונה לבשר לה שהיא יכולה להתחתן כדי שתוכל לישון ברוגע.

הרב הלך לבית שלה, והיה מישהו שראה אותו, אמר לו: מה הרב עושה בשעה הזאת ברחוב, הרב הולך לסליחות?! אין סליחות עכשיו!... אמר לו: אני הולך עכשיו לעגונה. הגיע לבית שלה ודפק על הדלת, האשה שאלה: מי זה? הרב אמר: "עובדיה יוסף, תפתחי לי". היא פתחה: "הרב עובדיה, למה הגעת?" אמר לה: יש כאן עוד מישהו אתי שלא יהיה בעיה של יחוד, ובאתי למסור לך את הפסק שאת מותרת להנשא, תקחי את הפסק ומחר תלכי לבית דין שיתירו אותך. ככה היה מרחם.

פעם הגיעו אליו אנשים מארצות הברית, זוג שלא היו להם ילדים, הרב אמר להם: תשמרו טהרת המשפחה ותוך שנה תזכו לילדים. כשיצאו, רצו ללכת לרב כדורי שיכתוב להם קמיע. הרב דוד יוסף שאל את אביו, והוא אמר תגיד להם שלא ילכו, אני רוצה לראות שאני עומד במבחן, שאני עומד במה שאמרתי שאם הם שומרים על טהרת המשפחה יזכו לילדים. אם יהיה להם גם קמיע, ויזכו לילד, הם יגידו: זה בזכות הקמיע, ויפסיקו לשמור על טהרת המשפחה. וככה היה, תוך שנה זכו לפרי בטן. הרב היה לו שם טוב לשמים ושם טוב לבריות.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

השוואות

מספרים שפעם בא 'חסיד' לאדמו"ר שלו ואמר לו אבא שלי סיפר לי על אבא שלך האדמו"ר זצ"ל שהוא היה בעל מופתים... השיב לו האדמו"ר אחח... אבא שלי - האדמו"ר סיפר לי, על אבא שלך - 'החסיד' איזה חסיד הוא היה... דע לך שהרבי'ה הוא לפי החסידים. פתחתי במעשיה הזו כדי להמחיש את ענין ההשוואות.

ניתן דוגמאות: תראה איך אחיך מסדר! תראה איך אחותך עוזרת! תראה את השכן!... תראה את הבת דודה איך היא מברכת! ודוגמאות עד אין סוף כמה אנחנו משווים בין האחים או אפילו לזרים.

אספר אנקדוטה אחת... לימדתי בעבר באחת הישיבות בצפון הארץ, והבחורים אמרו לי שאחד הרבנים אמר להם תראו את ישיבה פלונית תלמדו מהם... ולאחר תקופה, הם פגשו בחורים מאותה ישיבה עושים דברים שאסורים בישיבה, ואמרו לי אם 'הם' שאנחנו צריכים ללמוד מהם, מתנהגים כך, אנחנו על אחת כמה וכמה יכולים לעשות דברים אלו.

עוד אנקדוטה, סיפר לי אברך שבצעירותו, התגורר בשכונתו בחור בן גילו, שאבא שלו תמיד אמר לו תלמד ממנו... תראה איך הוא מתפלל, איך הוא מגיע בזמן, איך הוא לומד וכו' עברו להם שנים הבחור שהוא היה הסמל ודוגמא ירד מהדרך, הוא ברוך ה' נשאר בתלם, ואמר לי שהוא מתבייש לומר אבל כאשר הבחור יצא לתרבות רעה הוא ממש שמח, כי הבחור היה בשבילו לרועץ. ויתירה מזאת צריך לדעת שכל סוגי ההשוואות למיניהם הם הרס וחורבן ואין בהם שום תועלת, או שעושים בדיוק להיפך, או שהדוגמא אם הוא נהיה בעייתי, אז הכל יורד לטמיון. ולפעמים זה מעורר שנאה על אותו 'דוגמא', ואם ה'דוגמא' הוא אח/אחות הנזק גדול יותר, כי זה מעורר כלפיהם דחיה ושנאה, וזה היפך היהדות.

ונעורר עוד בעיה שכל החינוך הטהור בנוי על עבודה עצמית ולא חס ושלום על חיקויים עלובים, ובדרך של השוואות אנחנו גורמים להם להיות 'חקיינים' ולא להיות הם עצמם בעבודת הבורא, עבודת ה' אינה להיות האחר.

מסופר על הגאון הצדיק רבי נפתלי אמסטרדם זצ"ל, מבני העלייה שהסתופפו בצילו של מרן רבי ישראל מסלנט, שפעם אחת ביום הפורים מתוך משתה היין פנה לרבו ה"אור ישראל" זצוק"ל ואמר לו: אם היה לי את המידות של הרבי, את הלב של בעל ה"יסוד ושוש העבודה", ואת הראש של "שאגת אריה", או אז הייתי יכול להגיע לגבהים עצומים, אבל עכשיו, מה יש בכוחי. נענה מרן הגר"י מסלנט זצ"ל והשיב לו, לא כך נפתלי, לא כמו שאתה סבור, אלא במידות שלך, בלב שלך, בראש שלך, עם הכלים האלו אתה מצווה לעבוד את הקב"ה, ולהגיע למלוא הכוחות שאליהם בידך להגיע. ואם חס ושלום נעשה השוואות הרסנו את כל החינוך הטהור בידיים, אוי נא לנו...

יש • מזל • לישראל

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני ישיבת "יגל ליבי"

חודש חשוון - מזל עקרב

השבוע נכנסנו לחודש חשוון ולמזל עקרב, שכוכבו הוא כוכב מאדים, ויסודו הוא יסוד המים, טיבעו קר ולח.

בני מזל זה רגשיים במיוחד, ואם פגעו בהם הם לוקחים זאת בצורה קשה, ונפגעים עד עמקי נשמתם, יש בהם כח תאוה ויצרים מאוד חזקים שהרי זה יסוד המים, שממנו צומחים התאוות כמו שכתב בספר שערי קדושה לרבי חיים ויטאל זיע"א.

והנה להיות פגיע זה מאוד מכביד בחיים הן בזוגיות והן בכל מצע חברתי, ולכן חשוב מאוד לבני מזל זה לתקן אתגר גדול זה, ולכן ננסה ללמוד יחד מתוך התורה הקדושה על העניין הזה ולקחת כלים לעצמנו, כיצד לשפר את העניין. ראשית מצד הפוגע עלינו לדעת שישנה מצוות לא תעשה בתורה שנקראת "לא תונו איש את עמיתו", שהיא מדברת על הונאת דברים, דהיינו לומר לאדם דבר פוגע זו עבירה חמורה

והתורה מקפידה על זה, ומחשיבה מאוד את הרגש של בני האדם לא לפגוע בו, וזה כולל לא לפגוע במערכת של זוגיות או של חינוך ילדים או של מורים ותלמידים, זה שהם ילדים או תלמידים שלנו זה לא פוטר אותנו מהחוב הזה, והטענה של "מה? אני אמרתי בצחוק" היא לא נכונה כלל וזה עדיין אסור,

ומצד הנפגע גם התורה מצווה על מצוה מיוחדת "לא תשנא את אחיך בלבבך", שפרושה מפרש החפץ חיים בקונטרס אהבת ישראל שכאשר יחטא איש לאיש לא יקפיד עליו בלב וישתוק, אלא מצוה עליו להודיעו, ולומר לו בלשון רכה, למה עשית לי כך וכך וימחה הדבר מלבו ע"כ. וכאשר יודיעו אז כבר אינו עובר באיסור לא תשנא את אחיך בלבבך, וזה דבר מאוד מעניין מדוע יש מצוה כזו בתורה לשתף אדם בזה שפגע

בי.

בשבוע הבא נבין זאת לעומק וניקח כלים מעשיים לשיפור האכזבות בחיינו.

לחיות באמונה רבנית מיטל דאודי מרצה וסופרת

לוחמת

אם ישאלו אותך מה יהפוך אותך ללוחמת, מה תהיה התשובה שלך?
האם רק כאשר תצליחי להתגבר על הביישנות שלך או להשיג את המטרות שלך?

האם רק כאשר תזכי להצלחה אדירה?

האם רק במידה ותהיי שמחה כל הזמן?

מה יהפוך אותך להיות הלוחמת של החיים שלך?

כל אחת מאיתנו מתמודדת עם קשיים במהלך חייה. לאחת אין זיווג עדיין ולאחרת יש בעיות בשלום בית, אחת לא מצליחה להביא ילדים ואחרת מתמודדת עם קשיים וקושי בגידולם, אחת מתמודדת עם בעיות רפואיות מסובכות ואחרת מתמודדת עם בעיות כלכליות, אחת סובלת מחרדות ואחרת מדיכאון והרשימה עוד ארוכה... בסופו של דבר אין אחת שלא מתמודדת עם בעיה כזאת או אחרת במהלך חייה וכאשר בעיה אחת נפתרת לרוב מתחילה בעיה חדשה... מדוע? כי אלה החיים! הניסיונות האלה, הקשיים האלה, הבעיות האלה... בזכותם אני צומחת, בזכותם אני גדלה, בזכותם אני מתחזקת, בזכותם אני מגלה את הכוחות הפנימיים שיש בי (ככה זה כשאין לך ברירה אלא לגלות אותם... לעיתים זאת הדרך היחידה להביא אותך להגיע אליהם). בזכותם אני הופכת להיות הכי טובה שאני יכולה להיות, טובה בהרבה ממי שהייתי לולא התמודדתי עם כל הניסיונות והמשברים האלה.

הצבא הכי חזק בעולם

אז מה הופך אותך להיות לוחמת?

בכל מדינה יש צבא. בכל צבא יש היררכיה ויש חלוקת תפקידים ברורה ומגוונת. יש כאלה שמשרתים בעורף ויש כאלה שמשרתים בחזית כלוחמים. יש את אלה שאחראים על העבודה המשרדית, על הניירת והבירוקרטיה, על החלק האדמיניסטרטיבי ויש את אלה שיש להם את היכולת, הם עומדים בקריטריונים והם מוכנים למסור את נפשם ומגנים בגופם על המדינה שלהם, הם הלוחמים של הצבא בחזית.

שאלתי את עצמי: מה התפקיד שלי בצבא ה' אני הרי חיילת... יש מפקד אחד, שזה בורא עולם, שמנהל פה את הצבא הכי חזק בעולם, שזה עם ישראל, וכמו בכל צבא - גם בצבא של בורא עולם יש פלוגות... אני בחרתי בתפקיד קרבי.

יכולתי להיות חיילת בעורף ולא להילחם ממש בגופי ובנפשי, זה לא אומר שהעבודה בעורף זאת לא עבודה חשובה... הצבא צריך גם וגם כדי להצליח ולנצח... אך האדם צריך לדעת מהו התפקיד הנכון עבורו מבחינת האישיות והיכולות שלו (ולעיתים אני לא מבינה כמה היכולות שלי גדולות עד שאני עוברת משהו שמאלץ אותי לגלות אותן). אני בחרתי להיות לוחמת בשירותי הצבאי בצבא ה', שירות שנמשך כל החיים! בחרתי להילחם על החיים שלי ולהילחם על העם הזה, בחרתי להילחם בחירוף נפש כדי שהצבא של היצר הרע לא יצליח לגבות קורבנות במשמרת שלי... ליצר הרע גם יש צבא. צבא חזק. צבא מתוחכם. יש לו הרבה תוכניות ודוגיות ויכולות לעשות דברים שיפילו אותנו חלילה לשאול תחתית... אז יצאתי למלחמה.

מלחמה על כל אחת מכן וגם על עצמי.

מלחמה על החיים שלי וגם שלכן.

יכולתי לדאוג רק לעצמי, לעבוד את ה' בדרך שלי, בנחות שלי, בפרטיות שלי, אך בחרתי למסור נפש כדי להיות לוחמת ולנצח הכל!

בחרתי להיות לוחמת של החיים שלי! וזה מה שאני רוצה שגם את תהפכי להיות - לוחמת. אחת שנלחמת בחירוף נפש ומנצחת כל ניסיון, כל קושי, כל משבר, אחת שידועת שגם אם היא הובסה בחלק מהקרבנות, בסוף המלחמה היא זאת שתצא מנצחת. אחת שידועת שככל שיהיה קל באימונים - יהיה קל יותר בקרב ולכן היא עושה עבודה יומיומית כדי להיות מאומנת ומאמינה יותר על מנת שתוכל בס"ד לנצח הכל.

להיות לוחמת זה לא משהו שנולדים איתו. לוחמת זה תפקיד שבוחרים בו, שנלחמים עליו, תפקיד שמשיגים רק בעזרת עבודה קשה ומסירות נפש, זהו תפקיד חייד!

גם אשה שעברה לא מעט כישלונות ומרגישה כאילו לא הצליחה לנצח כלום בחיים שלה, לכאורה, תגלה שבעצם גם הכישלונות בנו אותה, גם המשברים לימדו אותה וחזקו אותה, היא הופכת להיות לוחמת בזכות הקשיים ולא למרות! אין מתנה גדולה יותר שאפשר לקבל משמיים מאשר ניסיון שמוביל אותי לבנייה!

האם מותר לכתוב באדים על החלון או במשקה על השלחן?

אסור לטבול אצבעה ביין וכדומה, ולכתוב בה על שלחן, אבל מותר לטבול אצבעה במים ולכתוב על שלחן, כי במים אין הכתיבה מתקיימת כלל. ומותר לכתוב אותיות באוויר או על שלחן שאין עליו משקה.

וכן הדין, שאסור לכתוב אותיות באצבעה על חול או על אדים שבחלון, שבכל אלו מתקיים הכתב לזמן מסוים. אבל להעביר קו בלבד בלי שום צורה, מותר.

האם מותר להתיישב בשבת בשלחן העבודה שאני עובדת בו בימות החול?

מי שרגילה לעבוד בחול כשכלי כתיבה מונחים לפניה, ובעת עבודתה כותבת מה שעולה לה בראש, בערב שבת תסירם מהשלחן, שמא מהאינסטינקט תשכח שהיום שבת ותכתוב.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

בראשית, זה ששם לך טבעת, הוא האדם הכי טוב בשבילך שיכול להוביל אותך לתיקון שלך בעולם, והפוך. זה לא אומר שצריך לסבול איתו כל החיים! הפוך. זה אומר שעם עבודה נכונה, מודרכת והרבה סבלנות ואהבה (גם אם היא לא נקנית בקלות), אתם תצליחו להשלים אחד את השנייה.

את רוצה שיהיה לך טוב בחיים, נכון? ואני בטוחה שאת רוצה שלילדים שלך תהיה קרקע יציבה מתחת לרגליים, בעולם הכל כך מתנדנד ולא יציב הזה.

ה' יתברך אוהב שלום והוא מצפה ממך, כמה שקשה, להביא את השלום לביתך. בשתי ידיים. ותאמיני לי שהוא יעזור לך מעל המצופה.

נתחיל לבצע- האם אנחנו מוותרות? לקרובים ביותר אלינו? תסתכלי לו בעיניים - הוא כל כך גרוע? הוא רע? אין דרך שאת יכולה להביא אותו למצב הטוב שלו? את התחנת איתו, בחרת בו, מכל הבחורים האחרים בעולם, כנראה שיש בו הרבה טוב. תחשבי על הטוב שבו □ תגדילי אותו. ותדעי שאת גיבורה. מי שבא לקראת השני, הוא הגיבור. אני יודעת שעברת הרבה, אני מתארת לעצמי את הקושי פתאום לשנות הסתכלות, אבל תדעי שיש בך כוחות שאת לא מתארת לעצמך. תבדקי שהם לא מבוזבזים במקום אחר.

את יודעת איזו גבורה זו להוריד את הראש ראשונה?? איזו זכות זו! ולמה? כי שם בורא עולם נמצא! בהכנעה שלך! לא בגאווה. בשלום ולא בפירוד! והכי חשוב, ה' אוהב אותך, בכל מצב, בכל מה שתבחרי. כי רק הלב שלך יודע מהו הטוב האמיתי עבורך...

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

אמאל'ה ארזו אותי!

מסך שחור. מסך שאף אחד לא רואה, רק את. את רואה דרכו את כל העולם ובמיוחד את בעלך. שחור. זהו. אין דרך חזרה, עד עכשיו שתקת, הבלגת - ועכשיו נגמר לך. את באמת רוצה לפרק.

וואו. זה קשה. מתחילים לחשב משמרות לילדים, ובכלל - מה הם אשמים? שארזו אותם פתאום והם צריכים להיות עם תיק על הגב באופן קבע? ולאבד את הדבר הכי טבעי שנולדו אליו?

אז נכון, ישנם מצבים בלתי נמנעים, שצריך לפרק, בדעת תורה כמובן. זה קשה! וקורע! אבל זאת המציאות. ולמי שנמצאת בניסיון הזה יש את הכוחות המיוחדים לך.

אבל ישנם הרבה מדי מקרים שהאצבע קלה על ההדק... שלא חושבים עד הסוף, או בעצם, שלא עושים עד הסוף.

ברשותך, אני רוצה לכתוב רגע לכל אותן נשים יקרות, שעובר להן בראש - אולי אתגרש כבר? פשוט נמאס להן כבר מהמצב הזה... הבודד.

נחשוב כמה דקות ביחד, מי ברא את העולם? אבא שכל כך אוהב אותך, כל כך רוצה בטובתך, מחייה אותך ואת ילדיך □

אז תדעו, שהאבא הזה, היקר והאהוב, הכי רוצה בעולם - שתסתדרי עם בעלך! הכי רוצה בעולם את השלום בבית שלך! כשאין שלום, השכינה בורחת. הקב"ה כבר לא נמצא שם, והוא כל כך רוצה אותך קרוב.

ואת יודעת עוד משהו? אותו אבא - הוא זה ששידך בינכם, מששת ימי

תאיר ארץ
מזכרת
הרבנים
תאיר גולן

תפילה שלא נאמרה

בפרשה שלנו, מסופר על אנשי דורו של נח, שבגלל חטאיהם שהרבו בחמס וגזל, שיחתו מכל וכל ובעיקר בבין אדם לחברו, הביא עליהם ה' מבול.

כתוב בספר ישעיה: "כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבור מי נח", כלומר- המבול נקרא על שם נח. אבל כיצד יתכן? הרי נח היה איש צדיק ותמים בדורו! מה הוא אשם במעשיהם של אותו הדור?!

אלא, כתוב בזוהר חדש פר' נח, שכשיצא נח מהתיבה וראה את העולם חרב, זעק לפני ה' ואמר: "רבונו של עולם, נקראת רחום, היה לך לרחם על בריותך". השיב לו הקב"ה: "רועה שוטה! עכשיו אמרת כך? למה לא אמרת בשעה שאמרתי לך בלשון רכה 'הנני מביא את המבול'? כיוון ששמעת שאתה ניצול בתיבה לא עלתה על לבך לבקש רחמים על ישוב העולם, עכשיו שנאבד פתחת פיך למלל לפני תפילות ותחנונים?!"... בגלל שהקב"ה אמר לנח שהוא ומשפחתו יינצלו, הוא לא חשב כלל להתפלל על

הצלת דורו. לכן נקרא המבול על שמו, כי אילו היה מתפלל על בני דורו יתכן שה' לא היה מוריד עליהם את המבול...

באמת היה להקב"ה כעס על נח על כך שלא התאמץ בתפילה להצלת אנשי דורו, ולכן גם דרך ההצלה שזימן לו הייתה לא כל כך נעימה... ראשית, להיות סגור בתוך תיבה ממש כמו אסיר. שנית, בתוך התיבה בוודאי היה ריח נורא מכל החיות שאינן מתרחצות ועושות שם את צרכיהן... מה עוד שכדי להאכיל את כל החיות האוכלות בזמנים שונים- סביר להניח שלא הייתה לו מנחה כלל!

אומר הבעל שם טוב, שרמז לו הקב"ה דווקא בדרך ההצלה הזו, על ידי "תיבה", ש'תיבה' פירושה מילה, תפילה.

רצה ה' לסמן לו שזה הדבר אשר היה עליו לתקן! מה שהתרשל להרבות בתיבות תפילה ותחנונים על בני דורו שיינצלו...

אנחנו לומדות יסוד גדול מנח, והוא שאסור להתעלם מהמצב של בני דורנו הן בגשמיות והן ברוחניות... אנו חייבות להרבות בתפילות בעבור עם ישראל שימתקו הדינים ויתגלו רחמים על ידי חסד ולא על ידי ייסורים חס ושלום. ובזכות שאנחנו נבקש רחמים על הזולת, גם הקב"ה ימלא משאלות לבנו לטובה ולברכה, כמו שכתוב (בבא קמא) "כל המבקש רחמים על חברו והוא צריך לאותו דבר - הוא נענה תחילה".

שבת שלום!

מפעל החסד של הרב יגאל כהן מחלק מדי שבוע
סלי מזון ומצרכים לכ- 800 משפחות הזקוקות לך.
בנוסף, "המסעדה" שלנו פתוחה מדי יום ומגישה ארוחת צהריים מכובדת לכ- 200 ילדים ומבוגרים מעוטי יכולת

היו שותפים בחסד!

לתרומות ולשותפות: 03-8000770

יגל לנוער

חזק לנוער

הרב דוד פרייז
ראש "מרכז
התחברות" ר"ג

התא הסודי והמסוכן

לפני כ-15 שנה הגעתי לגאון הגדול הרב חיים רבי שליט"א עם בחור שטען שאין לו חשק ללמוד תורה כלל וכלל. הרב הסתכל על הבחור במבט של אבא אוהב, ואמר לו כך: הלכה היא, שבימות החמה, אדם שאמר משיב הרוח צריך לחזור לראש התפילה, מאחר שגשמים בקיץ זה סימן קללה, אבל מי שמסתפק האם אמר משיב הרוח, או מוריד הטל, תלוי: אם נמצא בתוך 30 יום משהתחילו לומר מוריד הטל, צריך לחזור לראש התפילה, אך אם נזכר לאחר 30 יום יכול להמשיך להתפלל, מאחר ומן הסתם אמר מוריד הטל, כיוון ששפתיו הורגלו בכך.

אך ישנה אפשרות שאפילו בתוך 30 יום לא צריך לחזור: אם אמרת 90 פעם "אתה רב להושיע מוריד הטל" (כנגד 90 תפילות) בכזה מקרה הרגלת את פיד לומר מוריד הטל, ומן הסתם אמרת מוריד הטל.

כאן הרב נעצר לשנייה, והבחור המובך הסתכל עלי, ועל הרב, כדי להבין כיצד מקבץ הלכות אלו, אמורות לשנות לו בחיים משהו. ואז הרב

המשיך ואמר לו: תדע לך שיש בכח הפה שלך להשפיע על התת מודע ועל כח המחשבה באופן ישיר, וברגע שאתה חוזר על משפט הרבה פעמים, הוא נהפך להיות חלק ממך בלי שתדע. ואם כן, תגיד הרבה פעמים "אני אוהב ללמוד תורה" וכלי שתדע, תתחיל לאהוב את התורה... וכן להפך, אדם שידבר שטויות, ויבט בדברים שאינם נצרכים להתקדמות הרוחנית והאישית, אזי הוא יהפוך לחלק בלתי נפרד מהשטויות הללו, ובכך יגרום לעצמו הידרדרות אל תוך המדרון הארור הזה.

* * *

הנושא המרכזי בפרשה הוא, דור המבול שהשחיתו את דרכיהם, וחטאו לפני הקב"ה, עד שנגזר על כל הדור כולו כליה, ונשאלת השאלה: האם חוץ מנח ונח, לא היה אפילו אדם אחד שניצל מהשחיתות?

איך נוצר כזה מצב שדור שלם הגיע ללא יוצא מן הכלל, לשפל המדרגה?

והתשובה נעוצה חזק חזק ביסוד שהזכרנו, הפסוק אומר: "כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכָו עַל הָאָרֶץ". רש"י אומר: שאפילו אצל החיות השתבש המנגנון, והנמר התחתן עם הג'רפה רח"ל, וא"כ גם האדם הכי צדיק וחכם, לא יצליח להתמודד עם חֲבֵרָה רעה שכזו, משום שגם אם באמת הוא לא יסכים עם מעשיהם הרעים, אבל הת מודע פועל 24/7, ולשמוע את החבר מדבר שטויות פעם אחר פעם, זה דבר שמחלחל ללא הבחנה, ולראות דברים שאינם ראויים, גם כן מכניס "למצלמה" פסולת מלאה בוירוסיים, ואז, יום אחד הכל מתפוצץ.

וכדי להבין מהו כוחו של התת מודע, אספר מעשה שהיה: באיזו מדינה גזרו על שלושה אנשים גזר דין מוות, וכיוון שכך, הציעו להם המדינה לערוך עליהם ניסוי רפואי לא כל כך כואב, אך ישנו סיכוי שישארו בחיים. ומה

הניסוי? להוציא את כל הדם מהגוף דרך הוריד ביד, ואחרי שכל הדם יצא יחזירוהו בחזרה, "ואם המשכתם לחיות הרי שזכיתם בחיכם כשלל... אבל הסיכוי להישרדות נמוך מאוד", כך אמרו להם.

השלושה שאין להם מה להפסיד, הסכימו "להמר" על חייהם שאבודים גם ככה. וביום ההוצאה להורג אוכלסו שלושת הפושעים בחדרים שונים. ואז הגיע המוציא להורג. לפי סביב עיניהם מטפחת בהרמטיות. ובעזרת קרח דק, חרט להם על היד, וזה נתן להם הרגשה מוחשית כאילו נחתך הוריד, ומיד הניח דלי מתחת ליד, ובעזרת צינורית טפטף מים אל תוך הדלי, כך שהיה נשמע כאילו כל דמם נוטף לתוך הדלי, וכך שלושת הפושעים היו בטוחים שהצליל של הטפטוף זה בעצם דמם שמתרוקן מתוך גופם אל הדלי הסמוך. ולאחר כמה דקות

המוציאים להורג עצרו בהדרגה את זרם המים, עד שקול טפטוף המים נדם לגמרי... וראו זה פלא: ברגע שהפסיק טפטוף המים, הפסיק גם לבם של השלושה לפעום, וזאת מבלי שעשו בגופם כל פעולה פיזית, עלתה נשמתם בסערה השמימית... והמעניין שבבחינה שלאחר המוות התברר שהם לא מתו מפחד אלא מ'אנמיה

מוחית', כלומר, חוסר דם במוח, מה שאומר שהמה שלהם באמת האמין שנגמר הדם בגוף, והכל בכוחו החזק והאדיר של התת מודע.

זהו המסר שלנו מהפרשה, לדעת שקיים בתוכנו מאגר סודי וחשאי, שאוגר בתוכו מידע ע"י הרדארים הראשיים: "העיניים", והאוזניים. זאת אומרת, שאם אתה עובר על "ולא תתור" מלבד העיון הנורא שעשית, פגעת באופן ישיר ב"שלוש בית" שלך, משום שכעת לא רק אשתך בראש שלך... וכן אם שמעת שטויות, באותו רגע נכנס ל"תת מודע" וירוס, שעלול לשבש לך את הדיוק בהחלטת ההחלטות בחיך, ובחיי משפחתך.

ואגב, זהו יתרונם של התלמידי חכמים, שהוגים בתורה ללא הפסקה, מאחר וכל היום רואים ושומעים דברי חכמה, ממילא כשצריכים להחליט, ההחלטה יוצאת כמו יהלום מלוטש, ולכן כולם מתייעצים איתם.

שבת שלום

לא להיות שופט של אחרים

שבת שלום אחים אוהבים ויקרים!

במשנה ח' בפרקי אבות אומר יהודה בן טבאי: "אל תעש עצמך כעורכי הדיינים..."

חז"ל מלמדים אותנו עיקרון חשוב: לא להפוך לשופטים של אחרים. לפעמים אנחנו רואים מישהו ברחוב, בבית הספר או אפילו במשפחה - וכבר בונים עליו סיפור שלם: מי הוא, למה הוא התנהג ככה, ואיפה הוא טועה...

אבל המשנה מזהירה - אל תתנהג כמו עורך דין שמסובב את האמת לפי אינטרסים. כשאדם

הרב יהונתן פרטוש
רב ישיבת "יגל ליבי"

וראש מדרשיית ענפים ב"ב

עומד מולך, גם אם אתה מרגיש שהוא לא בסדר - תזכור שאתה לא באמת יודע את כל הסיפור. וכשכבר התרחק ממך? תראה אותו כזכאי - תן לו קרדיט. אולי הוא עבר יום קשה, אולי היה לו מאבק פנימי, אולי הוא בדיוק בדרכו לתיקון.

הגישה הזו יוצרת עולם עם פחות כעס, פחות שיפוטיות ויותר אהבה ואחדות.

והכלל הכי חשוב - כמו שאנחנו דנים אחרים - כך בורא עולם דן אותנו.

אז אם נלמד לראות טוב - נזכה שגם יראו בנו טוב.

שבת שלום וחבורת!

צלקות מעידות

במדינה אחת חיבב המלך גלויות את שר החוץ היהודי שלו, ונקל לתאר לאיזה יחס זכה אותו שר מצד השרים הערלים. הם קינאו בו ושנאו אותו, ובכל הזדמנות ניסו להשחיר את תוארו בעיני המלך.

אבל המלך לא היה טיפש. "די, תפסיקו לקנא בו", אמר המלך לשרים שוב ושוב, "אני אוהב אותו כי הוא מוכשר ונאמן, וזה לא אומר שאני לא מחבב גם אתכם".

אבל השרים לא הרפו, ובכל פעם הבטיחו לעצמם מחדש, שבפעם הבאה הם יצליחו לסדוק את אמונו המלך ויבעירו את זעמו על אותו יהודון.

יום אחד נודע לשרים כי שר החוץ יוצא לשליחות מדינית ממושכת במדינה זרה, ופה אחד החליטו שהעת היא שעת הכושר למיזמתם. הם רקמו מזימה שטנית שנשענה על מסמכים מפוברקים, על פיהם הואשר שר החוץ בהדלפת מסמכים מסווגים לאויב, עוון שנחשב לפשע ממדרגה ראשונה, ויחד הביאו את העלילה לפני המלך.

המלך התרשם שדבריהם אמת, ובשל רמת חומרת האשמה הוא הורה להמתין לשר הבוגד בשדה התעופה, ומשם לקחתו אל כיכר העיר ולתלותו לעיני כל העם.

לא היה קץ לשמחתם של השרים הרשעים. סוף סוף עלה בידם.

בהגיע מועד שובו של השר אל המדינה, קיבלה את פניו בנמל פלוגת שוטרים שגררה אותו אזור כאחרון הפושעים לכיכר העיר.

בתחילה השר ניסה להתנגד, אך לשווא. השוטרים היו חסונים ממנו וההיחלצות מהם היתה משימה בלתי אפשרית בעליל. הוא בכה והתחנן שירפו ממנו כי בודאי מדובר בטעות, אבל איש לא הקשיב לו. כולם רצו לראותו תלוי בין שמים וארץ בחוסר ניע.

"לפחות תנו לי בקשה אחרונה", התחנן השר, "אני רוצה לראות את המלך לכמה דקות בלבד. אני מתחנן, תמלאו את בקשתי".

השר הובא לפני המלך, ומבלי לדבר פשוט קרע את חולצתו.

גופה מצולקת ופצועה נגלתה לנוכחים, והכל נשכו את שפתותיהם בכאב למראה.

"הבט אל גופי", אמר השר למלך, "הצלקות שהנך רואה נצרכו בבשרי בזמנים שהגנתי עליך מפני סכנות. גופי ספג את המכות ואני הצלתי את חיילי! וכעת אמור לי: האם גוף שהתייסר כל כך עבורך, יתכן שאי פעם יגוד בקד?".

המלך קיבל את דבריו וחנן אותו, ותמורת נפשו תלה את השרים שרקמו את המזימה השקרית.

כל התגברות על פיתויי היצר, וכל התאמצות לקיים את רצון ה' למרות האתגרים, צורבים הם צלקת נאמנות בנשמתנו הטהורה, והיא תליץ יושר עלינו.

איסור או ריקבון

באחד מהשיעורים של מורנו ורבנו הרה"ג, הרב יגאל כהן שליט"א, דיבר הרב על מגוון סוגי בני אדם, ועל מגוון נפילות או איסורים שאדם יכול לעבור במהלך חייו.

אם נשאל אדם בצורה מהירה מה לדעתו המעשה החמור ביותר שמעיד על ריקבון באישיות של בן אנוש - כל אחד מדמיין עבירות חמורות, שמעצם המחשבה עליהן נוצרת דחייה.

האמת היא שכל אחד שדמיין מעשה אסור מסוים - אכן המעשה חמור ואסור מעיקרו. אך יש הגדרה דקה בין אסור לבין ריקבון באישיות האדם.

כאשר אדם, חלילה, גנב מחברו סכום כסף - אין אנו יכולים להכריע שאדם שכזה אינו אדם טוב, ושלא מומלץ להיות בקרבתו. יתכן מאוד שאדם שגונב מתמודד עם בעיה ספציפית ותאוה לחלקם של אחרים. וכך זה כמעט בכל מעשה.

הסביר מורנו ורבנו שליט"א שיש סוג אדם מסוים, שהתנהלות חייו היא בצורה המעידה על פגם עמוק בנבכי נפשו: האדם שאינו מכיר טובה.

אדם כזה, שחי במחשבה שהכל מגיע לו, ואינו מרגיש צורך לעצור ולהודות למי שגמל עמו טובה. ישנם כאלו שמסתכלים על הוריהם כמוכנים מאליהם, שלטענתם - זה תפקידם של אבא ואמא לדאוג להם לכל צרכיהם. יש אחד שיקבל מרוב עצות טובות, ילמד ממנו כיצד להתנהל בהלכה ובהשקפה, אך לעולם לא ירגיש שנעשה עמו חסד, אלא יחשוב בלבו שזהו תפקידו של הרב.

זה האדם שנקרא בלשון חז"ל "כופר בטובתו של חברו", וסופו ידוע: "סופו לכפור בטובתו של מקום".

מספר המדרש סיפור מבהיל, המעביר את המסר בצורה המדויקת ביותר:

מעשה בשני אנשי עסקים שנסעו יחד לצרכי מסחר. בדרך פגשו באדם עיוור, המבקש צדקה מהעוברים ושבים. מיד אחד מהחברים נתן לאותו עני סכום הגון, בכדי שיוכל להשביע את רעבונו, ומיד לאחר מכן אמר לחברו: "תן לו גם אתה". ענה לו חברו: "אני לא מכיר אותו, ואיני רוצה לתת לו".

המדרש מספר שבהמשך הדרך הם פוגשים במלאך המוות, שפונה אליהם ואומר שבא כעת בכדי לקחת את נשמותיהם. אך מכיוון שהראשון נתן צדקה - הוסיפו לו מן השמיים שנות חיים. לשני, שלא נתן, אמר שכעת הגיע זמנו, ועליו להיפרד בזריזות מחברו.

מיד החל לבכות אותו אדם, ולבקש לחזור לאותו עני ולתת גם הוא צדקה, ובכך להינצל. אמר לו מלאך המוות שטענה זו טענת שוטים היא: ממש כמו בספינה, שדואגים לתקנה קודם היציאה לים, ולא במהלך השיט.

ענה לו אותו אדם שהוא מקבל על עצמו את הדין, אך יש לו בקשה אחת לפני המוות - לעצור למספר דקות ולהודות לבורא עולם על חייו הנפלאים שהיו עד כה.

אמר לו מלאך המוות: "מאחר שביקשת להודות לה' - יוסיפו שנתיך". וכך הוא ניצל.

קוראים נכבדים, בדורנו אנשים מתייגעים בחיפוש אחר סגולות ועצות, כאשר הבסיס לשפע אינסופי הוא קודם כל - להודות על הקיים.

בכוונה גדולה נעצור עכשיו ונאמר לבורא עולם מכל הלב: "מזמור לתודה". שבת שלום

תשובה מפרשת שופטים וידום אהרן

יודעים את התשובה?

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

נראה אותך

האם היה ליהושע בן נון ילדים?

פרשת שבוע אורח

פרשת נח

כשהגשם מפסיק לרדת ויוצאת השמש, אנחנו רואים את הקשת הכי יפה בעולם - קשת בענן! צבעים מקסימים שמאירים את השמיים.

אבל הקשת בענן הזאת לא הייתה קיימת לפני המבול! הקב"ה ברא אותה במיוחד אחרי שנה יצא מהתיבה, כאות שלום ביניהם.

יש דבר מיוחד בקשת - היא מורכבת משבעה צבעים שונים! אדום, כתום, צהוב, ירוק, כחול, סגול ואינדיגו (כחול כהה). כל צבע הוא שונה, אבל יחד הם יוצרים משהו נפלא ומושלם.

זה ממש כמו המשפחה שלכם! אבא שונה מאמא, אתם שונים מהאב הקטן, סבתא שונה מסבא - אבל כשכולם יחד, נוצרת המשפחה הכי יפה בעולם! או כמו בכיתה שלכם - יש ילד שטוב בחשבון, ילדה שטובה בציון, מישהו שרץ מהר ומישהו שמספר בדיחות. כולם שונים, אבל יחד הכיתה הכי כיפית!

הקשת מלמדת אותנו שהכח האמיתי נמצא בשילוב של דברים שונים. היא מופיעה דווקא אחרי הסערה, כשהגשם והשמש נפגשים יחד.

גם בחיים שלנו - לפעמים יש ימים קשים, כמו גשם וסערה. אבל אחר כך,

שלום ילדים חביבים

אתם יודעים שהתורה שלנו מאוד מגוונת, מעניינת, וגם מלמדת אותנו איך להתנהג, לדוגמא - כשאנו אוכלים פירות וירקות, ה' רוצה שנברך עליהם, יש לנו בעולם המון סוגים של פירות וירקות. מתוקים, חמוצים, חריפים וכו' וכו'. ואת כל זה ה' נתן לנו כדי שנהנה מהעולם היפה שלנו. אבל יש לו בקשה אחת מאיתנו והיא: "לברך בכוונה!" על פרי שגדל על העץ - מברך 'בורא פרי העץ'. על פרי שגדל באדמה - מברך בורא האדמה.

ליבי: הבנתי, אבל יש לי שאלה: אם טעיתי וברכתי על פרי עץ לדוגמא - תפוח, 'בורא פרי האדמה', או ברכתי על מלפפון 'בורא פרי העץ' - זה בסדר?

יגל: שאלה מצויינת שאלת, קורה שמתבלבלים גם לגדולים זה יכול לקרות.

והתשובה: שאם ברכת על תפוח 'בורא פרי האדמה', לא צריך לחזור ולברך. אבל על המלפפון שברכת 'בורא פרי העץ', צריך לחזור ולברך.

עד כאן ילדים צדיקים, וכל הכבוד לכם שאתם כל כך מקפידים לברך, תמשיכו כך לעשות נחת רוח לבורא העולם הטוב שלנו.

נראה בעזרת ה' בשבוע הבא עם עוד דבר מעניין נוסף... שבת שלום!

כשאנחנו עובדים יחד עם האנשים שלנו, יוצאת "הקשת" הכי יפה - רגעים של שמחה ואהבה.

ילדים יקרים, בורא עולם רוצה שנזכור שכל אחד מאיתנו הוא צבע מיוחד בקשת של החיים. כשאנחנו מכבדים את השונה, עוזרים אחד לשני ולא מנסים להיות כולנו אותו הדבר - אז נוצרת הקשת הכי יפה בעולם! שבת שלום ומבורך.

מצאו 10 הצאים

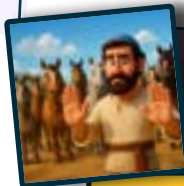

מה

הפסוק למסע צפירה

הילד/ה הזוכה
דוד כהן
מפתח תקווה

תשובה מפרשת שופטים:
"רק, לא-ירבה-לו סוסים, ולא-ישיב
את-העם מצרימה, למען הרבות
סוס: ויהיה, אמר להם..."

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

ילדים יקרים גדולתו של החזון איש לא התבטאה רק בגדולתו בתורה, אלא
בראייה העמוקה שלו לכל יהודי. הוא לא עבר על פני אדם עצוב כלאחר
יד, אלא ידע להאיר לו פנים, למצוא דרך יצירתית להחזיר לו
את שמחת החיים. זוהי גדלות אמתית של צדיק - לראות את
מי שנדמה מסכן, ולתת לו תחושת ערך ושמחה.

סיפורי צדיקים

החזון איש

בבית המדרש הגדול, בשעת ערב שקטה,
האור מהנרות רקד על פני הספסלים
הארוכים. אווירה של לימוד וקדושה
מילאה את המקום. אך בפניה
צדדית, רחוקה מההמון, ישב
יהודי בודד. פניו נפולות, עיניו
כבדות, והוא שקוע במחשבות
קשות שהעיבו עליו עד מאוד.
ניכר היה כי עולמו הפנימי חשוך
ומעיק.

אל בית המדרש נכנס באותה
שעה מרן, הרב אברהם
ישעיהו קרליץ - החזון
איש זיע"א. עינו החדה
לא פספסה את היהודי
היושב בודד. לבו הרחום
של הצדיק מיד חש בכאב

שהסתתר מאחורי פניו העצובות. הוא לא עבר על כך לסדר
היום - הוא ניגש אליו, התיישב לידו, והביט בו בעדינות.

"ידידי היקר", פנה אליו החזון איש בקול חם, "נראה לי שאתה נושא
בלבך עול כבד. אולי תשמח אותי ותשיר לי ניגון?"

האיש הביט בו בתמיהה. כיצד, הוא, במצבו, ישיר? אך החום והאהבה
שנשמעו בקולו של הצדיק חדרו ללבו. הוא נאנח, סגן עיניו, ופתח את
פיו בשירה חרישית. לאט לאט התעצמה מנגינתו, והצלילים עטפו את
חלל בית המדרש.

להפתעתו, קם החזון איש ממקומו והחל לנוע בריקוד צנוע לפי קצב
הניגון. פניו המאירות הפכו את השירה הפשוטה לחגיגה של ממש. כל
מי שנכח באותה שעה בבית המדרש הביט במחזה הנדיר - הצדיק הגדול
רוקד בהתרגשות מול ניגון של יהודי אלמוני.

כשהסתיים הניגון, חיך החזון איש אל האיש ואמר במאור פנים:

- "ישיר כוחך, היום - בניגונך החיית אותי!"

הדמעות חנקו את גרונו של האיש. בפעם הראשונה שהוא חש תחושה
כזו מיוחדת.

נפלאות הבריאה

שמואל
קורייב

כנפים מזוהרות

לפרפרים יש זוג כנפים יפות שמצופות בקשקשים
זעירים שגורמים להם לזוהר בצבעים מרהיבים. הכנפים
מאפשרות להם לעוף במהירות, ולעתים הם נודדים
למרחקים עצומים. הידעתם? פרפרים אינם עפים בלילה! והם
נזונים בעיקר מאכילת צוף פרחים. צבעי הכנפים לא תמיד
קבועים - יש פרפרים שמשנים צבע לפי הטמפרטורה או
התאורה. חלק מהפרפרים נודדים למרחקים עצומים,
כמו פרפרי המלך שמגיעים למאות קילומטרים. יש
פרפרים שמסגלים לעמוד ברוחות חזקות, כי הכנפים
שלם מתאמים לתנופה יציבה.

רגלים מרגישות

לפרפרים יש רגלים שמסיעות להם להרגיש את הצמחים
ולבדק אם הם טובים להטלת ביצים. הפרפרים עוזרים
מאוד לצמחים: כשהם אוספים צוף הם מפזרים אבקה
ומסיעים להתרבות של הצמחים - זו דרך שבה הבריאה
שומרת על חיי הצמח. יש מינים שמתחפשים לעלי
צמחים כדי שלא יראו לעופות או ליצורים אחרים
שמחפשים לאכול אותם.

הפרפר

היום נלמד על הפרפר, שהוא אחד מהיצורים הנפלאים
ביותר שהבורא יתברך ברא בעולם, ומורה את גדולתו
ועבודת דו המדהימה. מוכנים? בואו נתחיל!

המסע של הפרפר

הפרפר מתחיל את חייו כביצה ממש קטנה
שאמו מטיילה על עלי או צמחים. מן
הביצה יוצא זחל קטן שנקרא עש.
הזחל אוכל הרבה עלי כדי לגדל
ולתפתח. כשהזחל מוכן, הוא
מתעטף בקופסה קטנה שנקראת
גולם. בתוך הגולם הזה מתרחש
תהליך מופלא שבו הזחל נהפך
לפרפר בוגר. החיים של הפרפר
נמשכים בדרך כלל כמה ימים
עד כמה שבועות, ויש
מינים מסוימים שיכולים
לחיות כמה חדשים,
בפרט אם הם נודדים.

הפרפר הוא דגמה יפה מאד
לגדולת הבורא ולחכמה
שבנתכנון כל יצור בעולם. כל
פרט בו מורה כמה
העולם הזה מלא
פלאים שרק הבורא
יכול ליצור.

